

Dịch Ngôn

Tiểu Lục Thần Phong

- Em chào anh ạ, anh khỏe không ạ? Anh mới về chơi ạ, mời anh vào xơi nước ạ!

Michael khựng lại một tí, tuy chẳng lạ gì nhưng vẫn có chút giật mình, trong đầu thầm thắc mắc: "À đâu mà *lắm thế!*". Về chơi chuyến này một công đôi ba việc, cái chính là đi xem mắt cô gái được thằng bạn làm chung tiệm mai mối cho. Anh ta khen cô này đẹp và khéo lắm! Michael thoáng nhìn thấy cũng ưng bụng, cô ta đẹp thật, dáng vóc cũng ngon lành nhưng đôi mắt thì rất sắc bén và ma mãnh chứ không hiền. Mới gặp mặt đã thấy thơn thớt nói chào, đặc biệt cứ mỗi cuối câu đệm một chữ ạ, cái kiểu này Michael thấy và nghe nhiều rồi, giờ nó như một cơn dịch. Nam, phụ, lão, ấu đều nói; bác, nam đều dùng; trong, ngoài cùng xài; trí, ngu rất sinh; học thức, dân dã viết rặt như thế.

Michael cảm thấy dị ứng và buồn cười quá nhưng biết làm sao bây giờ, thời thế nó thế! Nếu cơn dịch Vũ Hán tràn lan khắp thế giới thì cái nạn dịch ngôn này chỉ khu trú trong tộc Việt. **Dịch ngôn nó không làm chết người nhưng nó làm hư hỏng cả một nền văn hóa và ngôn ngữ**, Nó làm tối nghĩa và vô duyên câu văn dễ sợ. Dịch ngôn hiện nay như được cổ xúy, người người rập khuôn mà xài, bởi vậy mà chữ nghĩa giờ trở nên buồn cười, câu văn tối nghĩa, chữ nghĩa vô nghĩa... Nếu hạng bình dân ít chữ nghĩa thì không nói gì, đẳng này những kẻ có thể gọi là trí thức, học giả, có học... đều viết sai, nói sai, cái sai lại được xem như là thời thượng, người người bắt chước, nhà nhà noi theo, sử dụng nhan nhản trên báo chí, sách vở, truyền thông... Người bên ngoài cũng sinh theo, cũng bắt chước, những kẻ đầu têu chính là bọn show biz và bọn truyền thông.

Michael bước vào nhà gặp một người phụ nữ trung niên, dáng phốp pháp, mặt mày bự son phấn. Người dất mỗi đon đã chào hỏi.

- Tôi xin trân trọng giới thiệu với chủ nhà ạ, Đây là cậu Michael Mai đây ạ, anh ta là Việt kiều Mỹ ạ, cậu ấy về chơi và dự tính tìm kiếm tình yêu để tiến hành hôn sự đây ạ!

Nói xong người dất mỗi quay qua Michael và xìa tay giới thiệu:

- Đây là bà Mộng Lệ Lê ạ, là mẹ của cô Mitchell Lê ạ! Mitchell Lê là người mà anh được giới thiệu và có ý định tìm hiểu đây ạ!

Bà Mộng Lệ Lê xìa tay mời Michael và mọi người ngồi và rót nước mời

- Mời cậu xơi nước ạ, anh về chơi được bao lâu ạ? Ôi giờ quý hóa lắm ạ, chẳng mấy khi mà rông đến nhà tôm ạ. Cậu đến để tìm hiểu con gái tôi là phúc đức lớn lắm đây ạ!

Michael thấy vui vì được bà ấy đề cao quá sức, những lời nói và cách chào hỏi làm cho Michael thấy mình quan trọng hẳn lên. Michael làm bộ nhún nhường:

- Dạ, không có chi đâu ạ, cô nói quá lời làm cho con cảm thấy mắc cỡ lắm ạ.

Sau những câu nói làm quen, hỏi thăm sức khỏe là bà ta đi ngay vào vấn đề chính

- Thế anh ở bên ấy là nghề gì ạ? Thu nhập có ổn định không ạ? Tình hình làm ăn của đồng bào mình bên ấy có an ninh không ạ?

Cứ mỗi câu là có một từ ạ, Michael gật gù đơì bà ấy nói xong mới trả lời

- Xin chào cô ạ, rất hân hạnh được gặp cô và con gái của cô ạ. Michael được người bạn giới thiệu và tôi đến để tìm hiểu đây ạ, nếu hai bên hợp nhau thì tiến hành hôn sự ạ!

Bà ấy ồ lên một tiếng rõ to, mặc dù bà đã được báo tin và sắp xếp sẵn rồi

- Nghe nói cậu về chơi những sáu tháng ạ, quý hóa lắm ạ, vậy thì cậu có nhiều thời giờ để mà tìm hiểu đây ạ. Cậu cứ vô tư mà tìm hiểu giao lưu ạ!

Mitchell Lê nãy giờ im lặng, cứ làm bộ bẽn lẽn cười nhưng ánh mắt thì láo liêng quan sát từng cử chỉ và lời nói của Michael, thỉnh thoảng liếc mắt đưa tình. Mitchell Lê khêu bà Mộng Lệ Lê

- Mẹ này, sao nói linh tinh thế ạ, Làm gì mà vô tư với chả giao lưu ạ, con chứ có phải hàng họ gì đâu mà chả vô với tư ạ?

Mitchell quay qua Michael

- Anh về chơi là quý hóa lắm ạ, lại còn bày vẽ quà cáp chi cho tốn kém ạ. Em rất là ái ngại và muốn biết anh có thật sự muốn tìm hiểu hôn sự không ạ?

Michael chiêu ngậm chè chén đấng ngất, anh có bao giờ uống chè đâu, chỉ có ăn chè thôi, giờ lờ ngậm nước chè trong miệng không lẽ nhổ ra, đành bắm bụng nuốt xuống

- Ủ, anh về chơi và cũng có ý định tìm hiểu để đi đến hôn sự đấy ạ! Anh ở bên ấy làm kỹ sư hóa chất ạ, thu nhập cũng dư xài ạ, anh đã mua nhà, mua xe rồi ạ. Cái anh cần là một người vợ yêu mình thật lòng ạ.

Michell Lê vâng vâng món tóc, mắt liếc Michael

- Em đây được người quen giới thiệu với anh ạ, em quan hệ với anh không phải vì vật chất ạ, em quý anh lắm ạ, nếu mà hai đứa tìm hiểu giao lưu hợp thì em xin nâng khăn sửa túi cho anh ạ.

Bà Mộng Lệ Lê lui xuống nhà sau để hai đứa được vô tư tìm hiểu giao lưu. Bà hỏi thúc người nhà làm mâm cơm thịnh soạn để chiêu đãi khách quý từ nước ngoài đến thăm nhà bà. Mặc dù chưa biết sự việc sẽ đi đến đâu nhưng lòng bà đinh ninh thằng Việt kiều này sẽ là rể của bà. Bà hãnh diện và tự hào nói với người nhà

- Cậu Việt kiều này sang lắm ạ, cậu ta ở bên làm kỹ sư hóa chất ạ, nghe đâu cuối tuần còn chạy xô hát hò tấu hài đấy ạ! Thu nhập rất là ok ạ, nay mai cậu ta sẽ bảo lãnh cô Mitchell sang Mỹ ạ, con gái tôi một bước lên bà lên xe xuống ngựa ạ, Vài năm sau con gái tôi sẽ bảo lãnh tôi sang Mỹ luôn ạ, nghe người ta nói sang Mỹ sướng lắm ạ, cứ ngồi nhà đấy chính phủ cho tiền thực phẩm, tiền bệnh, tiền già... sướng lắm ạ!

Cả nhà dường như cũng vui lây với cái vui của bà Mộng Lệ Lê. Ai nấy lăng xăng tíu tít làm món này, chăm chút món kia để đãi ông khách quý. Bữa cơm diễn ra rất rôm rả, ăn uống cười nói tưng bừng. Michael được bà Mộng Lệ Lê xem như thượng khách, bà hả hê ra mặt. Cô Mitchell Lê gấp cái đùi gà bỏ vào chén Michael

- Anh ăn cái đùi gà này ạ, nó béo và ngon lắm ạ, gà này là gà đi bộ đấy anh ạ, thời buổi này toàn gà công nghiệp không ạ.

Bà Mộng Lệ Lê chêm thêm vào

- Cậu đi chơi đâu thì đi ạ, nhưng ăn uống thì cứ về đây tôi nấu cho mà ăn ạ, ngoài phố giờ toàn thức ăn có hóa chất không ạ.

Michael gật gù cảm ơn và gặm cái đùi gà mà Mitchell vừa gấp bỏ cho anh. Mitchell chèo kéo

- Tối nay nhà hát lớn có buổi hòa tấu giao hưởng xướng anh ạ, thế anh có đi xem với em không ạ?

Michael giật mình, tuy không phải là dân sành sỏi hay trí thức gì, nhưng anh có cảm giác cái từ mà Mitchell vừa nói nó sai sai sao ấy, cô ta không biết hay là nói lộn? Bà mẹ tinh ý nhận ra sự việc bèn cười giả lả đỡ đòn cho chôn con gái

- Ý Mitchell nói là giao hưởng hợp xướng đấy ạ, có lẽ Mitchell xúc động và hồi hộp quá nên nói nhịu đấy ạ! Tối nay cậu cứ vô tư mà đi xem giao hưởng hợp xướng với Mitchell ạ.

Nhà hát lớn buổi tối đèn đuốc tục rỡ, cái tông màu vàng hòa với màu đèn đường làm cho Michael có cảm giác nặng nề tưng tưng sao ấy. Khách nườm nượp xếp hàng vào xem buổi biểu diễn. Tối nay sẽ có một Diva danh tiếng nhất hiện nay là cô ca sĩ Elizabet Phương Tran và khách mời danh dự là danh hài Henry Bá, một nghệ sĩ nhân dân vừa được cấp bằng trong tháng này. Buổi biểu diễn mở màn, tay MC bước ra sân khấu:

- Chúng tôi xin gửi lời chào trân trọng nhất đến các bạn ạ. Đêm nay, tại nhà hát lớn này, chúng tôi sẽ cống hiến cho các bạn một màn giao hưởng hợp xướng hoàng tráng nhất ạ, đồng thời chúng tôi cũng có khách mời danh dự là danh hài Henry Bá, một nghệ sĩ nhân dân sẽ đem lại tiếng cười sảng khoái cho các bạn ạ! Hy vọng các bạn sẽ có những giây phút thưởng thức nghệ thuật một cách thoải mái và vô tư ạ.

Tám màn nhưng kéo lên, những người nghệ sĩ đã ở những vị trí sắp xếp sẵn của mình, dàn nhạc lập tức réo rất chào khán giả. Tiếng đàn thánh thót pha lẫn tiếng kèn ông ồng, âm thanh trầm bổng vang dội khắp nhà hát, làn sóng âm lan tỏa. Michael ngồi kế bên Mitchell dùng tờ giấy giới thiệu chương trình quạt phành phạch. Nhiều ánh mắt khó chịu hướng về phía Michael, những cái đầu lắc lắc tỏ vẻ khi dễ xem thường... Mitchell thầm nghĩ: *"thế này thì toang thật đấy ạ! ai lại xem giao hưởng hợp xướng mà quạt như thợ rèn thế ạ? Không biết trình anh ta cao thế nào chứ xem ra thế này thì hỏng thật ạ, dù sao mình cũng phải cầu cho được con cá sộp này ạ, sau khi có thể xanh rồi thì tính tiếp cũng còn khối thời gian đấy ạ!"*. Mitchell Le vừa nghĩ như thế vừa nhướn mắt nhìn Michael không giấu được vẻ xem thường. Mitchell Le giọng kín đáo mỉa mai, thỏ thẻ:

- Nóng quá anh ạ, không khéo thì chương trình giao hưởng hợp xướng toang mất đi ạ!

Bản hòa tấu kết thúc, anh hề ra mua vui cho khán giả, anh ta nổi danh nhất hiện nay, hàng đêm anh chạy cả chục xô, giá cát sẽ vài chục triệu đến trăm triệu tùy theo chương trình và thời gian. Anh ta khách sáo mào đầu:

- Chúng tôi gửi lời chào trân trọng nhất đến với các bạn ạ, đêm nay chúng tôi sẽ cống hiến cho các bạn những giây phút cười vô tư ạ, nếu chương trình có sự cố gì thì mong các bạn thông cảm ạ, vì đó là sự cố ngoài ý muốn ạ!

Sau những lời chót lười đầu môi, anh ta bắt đầu uốn éo giả gái nhái giọng. Công nhận anh ta diễn nhuần nhuyễn, giả giọng miền ngoài thì the thé, dấm dẳng, xoén xoét rất đạt nhưng khi giả giọng nam thì hồng, lộ ngay cái gốc giọng trọ trẻ của anh ta ngay. Anh ta diễn những trò bá xàm, tưng tưng nhưng khán giả lại thích thú vỗ tay rần rần, cười sằng sặc. Chính nhờ khán giả như thế nên anh ta càng diễn hăng hơn, tiếng tăm ngày càng nổi hơn. Michael nghe có giọng một người ngồi kể bên, không biết anh ta nói với người nhà hay bạn gái chi đấy, vị khán giả ấy khen:

- Tiên sư anh hề, diễn thần thái lắm ạ, giả gái nhái giọng vui đáo để đấy ạ, Thế mà chúng nó tố anh ta quịt tiền từ thiện, chúng nó còn kiến nghị đòi tước cái danh hiệu nghệ sĩ nhân dân nữa đấy ạ, cái danh hiệu ấy anh ta phải mua cả khối tiền chứ có phải ai đem cho không ai đâu ạ! Thế này thì anh ta toang mất đi ạ! Mà bố chúng nó tởm thật đấy ạ, tiên sư quân kèn cựa dựa hơi chơi bần sát sà sạt như thế ạ, phải tay ông thì ông quật cả mà tố chúng mày lên ạ!

Michael nghe cái giọng nhừa nhựa rựa mận giả cày, pha lẫn vị điệu cày chè chén vừa gắt gỏng vừa xoay xoáy oải thấy bà cố nhưng đâu có dám nói hay phản ứng gì, đứng đến chúng bễ hội đồng thì về má nhận không ra, hơn nữa có Mitchell ngồi kể bên nên làm bộ lịch sự chăm chú nhìn trên sân khấu. Thật tình mà nói, Mitchell làm ra vẻ thế thôi chứ cô ta cũng chả hiểu hòa tấu với hợp xướng là cái giống chi đâu. Michael thì cũng đóng vai cho nó đẹp, với Michael thì ngồi ngoài quán cóc quất vài cốc bia hơi vừa hề, nghe vài bản sến hay Bolero là nghệ thuật lắm rồi, có bao giờ đi xem nhạc giao hưởng bao giờ, may mà chương trình nhạc giao hưởng này có pha hài tạp kỹ nữa nên cũng bớt ón chè đậu. Có điều cứ xem mãi anh hề giả gái nhái giọng cũng chả còn hứng thú, thà rằng lên mạng xã hội xem nữ đại gia Lò Vôi chửi bới còn hay hơn. Michael oải cái màn diễn vừa hải cái nạn dịch ngôn ngữ này lắm rồi, không nói ra chứ thâm tâm Michael thầm nhủ: *"Thà rằng chửi một phát: đ... má mày còn dễ chịu hơn là cứ phải nghe ạ ở mỗi câu nói hoặc viết, ạ đâu mà lắm thế? Không lẽ người Việt giờ chỉ mới lên ba sao? Sao cứ phải ạ khan như thế này? Cứ ạ, ạ, ạ vô tội vạ kiểu này chắc chết! Mà đâu chỉ có ạ, còn bao nhiêu từ ngữ khác nữa, hiểu được chết liền!"*

Tâm tư Michael nghĩ mông lung, cũng may buổi diễn vừa đến hồi kết thúc. Vị MC lại ra chào:

- Các bạn thân mến, buổi biểu diễn của anh em chúng tôi đến đây là kết thúc ạ, chúng tôi rất là vui mừng vì buổi biểu diễn thành công hoành tráng ngoài mong đợi ạ, không có bất kỳ sự cố nào xảy ra ạ. Chúng tôi cảm ơn các bạn đã đến với chương trình ạ, anh em nghệ sĩ chúng tôi rất là tâm tư ạ, anh em chúng tôi một lần nữa xin cảm ơn các bạn ạ, chúc các bạn đêm nay có giấc ngủ ngon rục rở ạ!

Michael nắm tay Mitchell, cô ta tỏ vẻ vui và tràn trề hứng thú, nét mặt trông rất hay, rất ưa nhìn. Cô ta bảo:

- Mình về thôi anh ạ, buổi biểu diễn thật hoành tráng anh ạ, các nghệ sĩ rất trình ạ!

Đưa Mitchell về đến nhà rồi Michael quay về khách sạn, Michael nằm vật ra giường gọi điện thoại về Mỹ

- Má, chắc con đổi vé máy bay về Mỹ sớm đấy ạ, con chịu hồng nổi nên phải bùng ạ, nếu ở đây lâu hơn nữa thì toang mất đi ạ, chúc má mạnh khỏe sống rục rở ạ, con đi tắm đây ạ!

Đầu dây bên kia có tiếng quát của bà mẹ:

- What the hell? What do you say? Má hồng hiểu con nói gì đấy ạ, con dìu bển mới có một thời gian ngắn thôi ạ, sao giờ con nói những từ ngữ lạ hoắc, câu cú cụt ngắn, ngôn ngữ lạ lắm ạ! Má hiểu chết liền ạ! Thôi, con liệu bùng sớm đi ạ, kẻo toang thì chết bỏ bu đấy ạ! Tiên sư mày ạ, con với cái thế này thì khổ lắm ạ, đã bảo đừng, phiền phức lắm ạ, vậy mà cứ nằng nặc dìu bển lấy vợ chi cho rắc rối thế này ạ, không chừng má cũng toang ạ, thôi má bùng trước ạ!

Tiểu Lục Thần Phong